

jiný od ní rozdílný jako odevzdání se vyznačující úkon, z něhož jest teprve opravdová vůle dárce patrna, aby předmět darování ihned přešel v držení obdarovaného (judikat. býv. nejv. soudu čís. 142 GlU 650 Ehrenzweig v uvedeném díle str. 344). Kde však smlouva nevyžaduje ještě zvláštního splnění, kde ihned právní výsledek, ku kterému směřuje darování, se uskutečňuje, není vázána formou notářského spisu a proto vzdání se napadlého dědictví může i bez této formy státi se platně. (Krasnopolski v uvedeném díle na str. 324, Stubenrauch II. díl, str. 134, rozhodnutí býv. nejv. soudu GlU 11507.) V praxi také bez výjimky se přijímají jako platná prohlášení o vzdání se dědictví ve prospěch určité jiné osoby, aniž se vyžaduje k tomu formy spisu notářského. Ovšem prohlášení takové musí se státi vůči pozůstalostnímu soudu, jak tomu bylo také v tomto případě. Stěžovatelky nevhodně se odvolávají na rozhodnutí ve sbírce n. ř. XVIII. sv. č. 1763, neboť tam prohlášení o vzdání se dědictví stalo se soukromě, nikoli vůči pozůstalostnímu soudu, bylo proto pojmáno jako pouhý slib darovací, jenž pak ovšem vyžaduje předepsané formy.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 17. listopadu 1926 R I 904/26.

Dr. Grešl.

Způsob soudního řízení a příslušnost soudů neřídí se významem a důležitostí právní otázky, jež má býti řešena, nýbrž podle velikých předpisů civil. řádu soudního výhradně jen předmětem sporu a jeho cenou.

Dva úředníci puncovního úřadu podali na československý erár, zastoupený finanční prokuraturou, žalobu, že žalovanému eráru nepřísluší právo požadovati na žalobcích náhradu za ztracený prsten v částce 90 Kč, uloženou jim výnosem ministerstva veřejných prací ze dne 23. prosince 1924, že žalovaný erár jest povinen to uznati, výše uvedenou částku, která jim byla sražena ze služného po 45 Kč, vrátiti a žalobcům nahraditi útraty sporu. Předmět sporu ocenili žalobci na 3000 Kč.

K dovolání žalovaného eráru do rozsudku soudu odvolacího nejvyšší soud dovolání odmítl a návrh žalobců na přisouzení útrat dovolacího řízení zamítl s tímto odůvodněním:

Žalobci navrhli v žalobě, aby bylo určeno, že eráru nepřísluší právo požadovati náhradu 90 Kč a aby erár byl odsouzen jim vrátiti tuto částku, již si srazil při výplatě jejich služebních požitků. Z tohoto spojení návrhu určovacího s návrhem petitorním plyne zřejmě, že předmět uplatněného nároku na

určení jest týž jako nároku na plnění, že jmenovitě není širší a že jsou to peníze v částce 90 Kč. To by bylo jasné, kdyby žalobci svůj »zájem na věci« ocenili na 3000 Kč, odůvodňující to tím, že jde o zásadní otázku případných náhrad za ztracené zboží. Způsob soudního řízení a příslušnost soudů neřídí se však významem a důležitostí právní otázky, jež má býti ve sporu řešena, nýbrž podle velících předpisů civilního řádu soudního výhradně jen předmětem sporu a jeho majetkovou hodnotou. Poněvadž tato činí jenom 90 Kč, jde o spor bagatelní a bylo již odvolání proti prvnímu rozsudku přípustno jenom z důvodů zmatečnosti (§ 501 c. ř. s.), dovolání jest pak podle § 502 c. ř. s. nepřípustno. Na tom nemůže ničeho změnit ta okolnost, že nižší soudy pokládaly žalobní ocenění »zájmu na věci« za závazné ocenění předmětu sporu podle § 56 i. n., ač takového ocenění nebylo třeba, poněvadž předmětem sporu jsou jen peníze, a když se stalo, nemá právního významu, dále že rozepře byla důsledkem toho projednávána podle všeobecných předpisů o řízení před soudy okresními. Proto nebylo třeba uložiti soudu odvolacímu, aby podle § 500 c. ř. s. dodatečně a bez ohledu na ocenění žalobců ocenil předmět sporu, o němž potvrzující částí svého rozsudku rozhodl. Dovolání musilo býti odmítnuto pro nepřípustnost.

Účtované útraty dovolací odpovědi mohly by býti pokládány za účelné a přisouzeny jenom, kdyby v ní byla (podle § 507 c. ř. s.) uplatněna nepřípustnost dovolání, což se však nestalo.

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně ze dne 6. dubna 1926 č. j. Rv I 2067/25-1. R. v. z. s. Doležal.

Útraty úschovy v řízení exekučním. Útratami exekučními jsou jen útraty úschovy soudní a jde-li o útraty jiné úschovy než soudní, není exekuční soud povolán, aby spory z tohoto poměru vzniklé řešil v řízení exekučním a určoval odměnu za takovou úschovu. (§§ 259, 286 a 258 ex. ř.)

Z důvodů nejvyššího soudu: Podle § 259 ex. ř. má útraty úschování zatím hraditi vymáhající věřitel, je-li jich více, všichni poměrně. Podle § 285 ex. ř. má exekuční soud předvolati k rozvrhovému roku povinného a zástavní věřitele, zřejmě ze spisů, pokud tito nebyli podle nich již uspokojeni a jejich právo zástavní nezaniklo podle § 256 (2) ex. ř. a vyzváním k přihláškám pohledávek, tedy nikoli pouhého schovatele zabavených